

Bu da 65...
Ürək hələ sevinclə döyünür. Axı bu Müzahimin ürəyidir.

Ömür mənalı, şərəfli yaşandığına görə öyünür. Axı bu Müzahimin ömrüdür.

70-də də belə olacaq...

80-də də belə olacaq...

Mən hələ 90-nı, 100-ü demirəm. Hələ onu da demirəm ki, 65 yaşlı Müzahim özünü 50 yaşlı Müzahim kimi hiss eləyir. 15 il öncə «Ömrün ekvator xətti» kitabını oxuculara təqdim eləmişdi və oxucular da onun 50 yaşının tamamına inanmaq istəmədilər. İndi də inanmırlar. Axı Müzahim özünü 30-35 yaşlarında olduğu kimi hiss eləyir. Enerjilidir, qüvvətlidir, cəldir, çevikdir, həyat sevgisi, yaşamaq eşiği tükənməzdir. Gözə gəlməsin! Ancaq neləyəsən ki, hər kəsin doğum tarixi var. Müzahimin doğum tarixi 1958-ci ilin 5 dekabr gününə təsadüf eləyib. Yox. Bu, təsadüf deyil. Tanrının istəyidir. Tanrı yer üzünün yaxşı adamlarla daha çox olmasını istədiyinə görə Müzahimi də bu dünyaya bəxş elədi. Və bu dünya həm də onun çiyinlərində durmağa başladı. Və həm də dünyanın ritminin pozulmaması üçün Tanrı onun kimi ziyalılara, mərd kişilərə, işıqlı insanlara böyük ehtiyac olduğunu bizlərə anladı.

Bu da 65...

Və 65 ildir ki, Müzahim ürəklərə sevgisini və səmimiyyətini paylayır. Və o, 45 ildən çoxdur ki, sözlə nəfəs alıb sözlə nəfəs verir. Sözü sanki dirilik suyudur, ruhun dərmanıdır, sözü anlayanlar üçün mənəvi qida-dır.

Müzahim sözlə Tanrının ona verdiyi missiyanı şərəflə yerinə yetirir. Onun kitablarını yüz ildən sonra da açıb oxuyan oxucu sözlərin nəfəs aldığı, diri qaldığını, sətirlərin, misraların tərəndiyini görəcək və deyəcəklər: - Müzahim İsmayılzadənin ruhu şeirlərində, hekayələrində, povest və romanlarında yaşayır. Məhz ona görə də o da Allah və sevgi kimi öz əsərlərində yaşayacaq.

Hər bir əsərini ədəbiyyatımıza, mədəniyyətimizə ən dəyərli bir hədiyyə kimi təqdim edən Müzahim İsmayılzadənin hər zaman, günün istənilən vaxtında adına üz tuta, qapısını döyə, könül süfrəsinin ətrafında əyləşib dərini, qəmini unuda bilərəsən, çünki o, şirin söhbətləri, müdrik fikirləri, Dədə Qorqud öyüdləri, öz qəlb, ruhuyla səni tamamilə başqa bir dünyaya çəkib aparacaq və sən də o sirli-sehirli dünyada mənən rahatlıq tapacaqsan.

Bu da 65...

Bu yaşda da qəlbini uşaqlıq təravətini qoruya bilmiş Müzahim İsmayılzadə öz şeirlərinə daha çox oxşayır. Şeirləri ruhumuzu gözqamaşdıran bir işığa bələyir. Bu işıqda saflaşırıq, təmizlənirik, haqqa üz tuturuq, halallığa qovuşuruq.

Müzahim elin-obanın qeyrətini çəkən əsl türk kişisidir.

O, həm də sözün qeyrətini çəkən şairdir, qələmilə möcüzələr yaradan yazıçıdır, nərsdə künlük çalan ən parlaq imza sahibidir.

Bu da 65...

65 yaşlı Müzahim bir örnekdir. Yurda bağlılığı, dostluğu, ziyalılığı ilə bir örnekdir.

Sözü ilə əməli bir olmağın, yaxşı

ata, mehriban baba, gözəl ailə başçısı olmağın örnəyidir. Oxuculara gözəl əsərlər, cəmiyyətə ləyaqətli övladlar bəxş etmiş bir ata kimi, vətəndaş kimi, əsl insan kimi, Vətən sevdalısı kimi bir örnekdir.

Əgər Müzahimin yaradıcılığını uca bir zirvəyə bənzətsək, başqa bir zirvə isə onun şəxsiyyətidir. Şəxsiyyət olmaq hər kəsin alınma yazılmayıb. Müzahim hələ gənc yaşlarından özünü həm də şəxsiyyət kimi təsdiq eləyib.

Bu da 65...

65 yaşlı Müzahimdən ziyalı ömrünün, yazıçı ömrünün, şair ömrünün ətri gəlir. Onun mənalı ömrünə baxan, onun şərəfli həyatına az-çox bələd olan hər kəsin qəlbində bu dünyada ləyaqətlə yaşamaq arzusu oyanır.

...Müzahim 65 yaşına hamar və asan yolla gəlib çatmayıb. Onun çə-

BU DA 65...

tin və keşməkeşli yoluna sərt düynüli kötöklər atanlar da çox olub və o, bu sərt düynüli kötökləri heç kimin köməyi olmadan yara bilib, yoluna çəkilən sədləri söz silahı ilə dağıdıb və inamla irəliləyərək qarşısına qoyduğu hədəfə yetişib. Qədim türk yurdu Gədəbəydən - İsmayıl müəllimin halal ocağından özüylə gətirdiyi közü Bakıda da sönməyə qoymayıb. O, həmişə bu közün istisinə qızınıb, bu közün «sehrindən» güc alıb, ürəyi bu közün hənirindən isinib və o, öz isti ürəyilə neçə-neçə ürəkləri də isidib. Ata ocağının halallığını, ucağına bu gün də ləyaqətlə yaşadan, cənnət Gədəbəydən özüylə gətirdiyi közdən heç vaxt sönməyən bir ocaq qalayan Müzahim İsmayılzadə bu ocağın közüylə çox sayda ocaq da qalayıb və bu ocağın başında Dədə Qorqud öyüdü bir ağsaqqal kimi əyləşərək əvvəlcə balalarına, sonra da nəvələrinə şirin-şirin nağıllar danışdı. Onun nağılları Gədəbəyin zirvəsi buludlara toxunan dağlarıdır, cana məlhəm olan bulaqlarıdır, ata yurdu, elin-obanın mərd kişiləridir. O həm də atası İsmayıl müəllimdən, anası Əminə hakimdən, babası Əli kişidən söhbət açır. Bu söhbətləri mən də «eşitmişəm», Müzahimin özündən yox, yazmış olduğu kitab-

lardan oxuyub öyrənmişəm.

Müzahim yurd yerlərini, uşaqlıq illərini yaşadığı ata yurdunu balalarına, nəvələrinə sevdirə bilib, əslin-nəslini unudulmağa qoymayıb.

Müzahim 45 ildən çoxdur ki, şəhərdə yaşayır, amma kənd təmizliyini, halallığını, düzlüyünü, saflığını qoruyub saxlaya bilib, bir gün də olsa ata yurdunu unutmayıb, tez-tez o yerlərə baş çəkir, bir vaxtlar piyada gəzib-dolaşdığı yolları, çığırları, dağları...yənə də gənclik eşiqlə gəzir; kim bilir bəlkə də beş-altı yaşlarında «qarğı atını» səyirtirdiyi yerlərdə öz ayaq izlərini, uşaqlıq illərini axtarır, amma tapa bilmir. Aradan çox illər ötüb axı! Bir vaxtlar sığal çəkdiyi daşlar da indi məmir bağlayıb. Məmir bağlanmış o daşlar dil açə bilsəydi, balaca Müzahimdən o qədər xatirələr danışardı ki, bu xatirələri qələmə alsaydı, indi 10 cildlik seçilmiş əsərləri yox, 20 cildlik seçilmiş əsərləri ədəbiyyatın ədəbi dünyasında əbədi yaşamaq hüququ qazanardı.

Müzahim İsmayılzadə tanıdığım yeganə qələm adamlarından biridir ki, ata yurduna ən qırılmaz tellərlə bağlanıb. Bu da unudulmaz İsmayıl müəllimin aşladığı yurd sevgisindən, torpaq sevgisindən irəli gəlir.

Müzahim İsmayılzadə həyatda nə qazanıbsa özü qazanıb. Heç kimi onun əlindən tutub heç kimin qapısını döyməyib, heç kəsin himayəsinə sığınmayıb. İndiki Bakı Dövlət Universitetinin tarix fakültəsinə də pulla yox, öz biliylə qəbul olunub. 1986-cı ildə universiteti uğurla bitirib həyatın qoynuna atılıb. Dərin biliyi, zəkası, təfəkkürü, istedadı onu addım-addım irəli aparıb. İsmayılı rayo-

lardan nəm çəkən «villa»da yaşayardı. Yaxşı ki, belə olmadı. Yoxsa Gədəbəyin qocaman dağları da onu bağışlamazdı. Belə olsaydı, o, xalq tərəfindən, oxucular tərəfindən sevilməzdi, xalqdan uzaq düşsən, atasının adını belə unudan saysız-hesabsız məmur kimi ömür sürər, gözlərini yuman kimi unudulardı.

Müzahim əsl ziyalı olmağı, işıqlı Adam olmağı məmur olmaqdan, deputat olmaqdan, kimnə öndə baş əyməkdən, müxtəlif tədbirlərdə, iclaslarda yalandan çəpik çalmaqdan, necə deyirlər, alçala-alçala ucalmaqdan, rüsvət albhəlal süfrəsinə haram tikə qoymaqdan üstün tutdu, çünki o, İsmayıl müəllimin oğludur, çünki o, dağlar oğludur. Dağlar oğlu var-dövlətə yox, ancaq dağlara baş əyər bilər.

Bu da 65...

65 yaş nədir ki? Hələ ömrün güntortasıdır. Ən gözəl, ən xoşbəxt aylar, səadət dolu illər hələ qarşıdadır. Hələ qarşıda neçə-neçə uğurlar, nailiyyətlər, neçə-neçə yazılmamış kitablar, dünyaya göz açacaq nəticələr...Müzahimi gözləyir. O, hələ bu dünyaya sözünü deməyib. Şair-yazıçı sözü tükənərmə? Və ən nəhayət, demək istəyirəm ki, Müzahim İsmayılzadə kimi bir ziyalını, bir dağlar oğlunu, insanlığı yaşadan əsl insanı görmək üçün bu dünyaya gəlməyə dəyərmiş.

100 yaşa, qardaş!

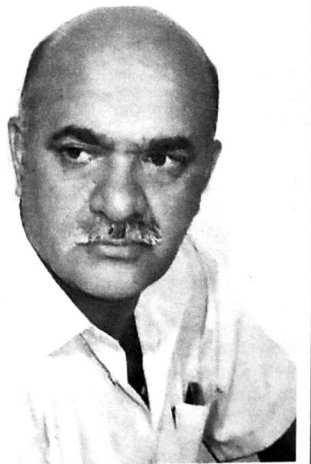
Cəmiyyətin şəxsiyyət defisiti yaşadığı bu günümüzdə sən kimi ziyalıya, könül adamına, dost adamına böyük ehtiyac var.

Yaşa ki, yaşadasan. Yaşamaq gözəl nemətdir, yaşatmaq isə ən

böyük savabdır, Tanrının ən böyük istəyidir.

Tanrı sənə yar olsun.

70 yaşında, 80 yaşında da sənin üçün ən gözəl sözlərdən bir çələng bağlamaq arzusuyla:

Vaqif İSAQOĞLU
27 noyabr, 2023